

2. Kresťanská a ľudská formácia

Keď hovoríme o ľudskej a kresťanskej formácii, tak si uvedomujeme, že podstatné meno zostáva (=formácia), mení sa len prívlastok. Aký rozdiel je medzi ľudskou a kresťanskou formáciou? Obe majú spoločný cieľ: formovať človeka, a to sa nemení ani po krste. Kresťanská formácia vychádza z tajomstva Vtelenia, Boží Syn, ktorý nás pozval nasledovať ho a vnútorne sa mu podobať, sa stal človekom. Preto kresťanská formácia nielenže nezabúda na ľudskosť, ale jej cieľom je formovať človeka podľa obrazu Božieho Syna, ktorý prijal našu ľudskú prirodzenosť. Kresťanská formácia nemá za cieľ „prekonať“ ľudské a stať sa nejakou super duchovnou bytosťou. Samozrejme, kresťanská formácia privádza kresťana k premene života, k novému životu v Kristovi, je zameraná na prekonanie falošných tendencií v našej ľudskosti a dáva vykvitnúť novým postojom, ktoré sa učíme od Krista.

Božie slovo

V ten deň spoznáte, že ja som v svojom Otcovi, vy vo mne a ja vo vás. (Jn 14,20)

A on ustanovil jedných za apoštolov, iných zasa za prorokov a iných za zvestovateľov evanjelia, iných ustanovil za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela, až kým všetci nedospejeme k jednote viery a poznania Božieho Syna, v dokonalého človeka, ktorého mierou dospelosti je plnosť Krista. (Ef 4, 11-13)

Jánovo evanjelium nás ubezpečuje, že Ježiš zostáva v učeníkoch, ktorých si vyvolil, teda v ľuďoch a aj v nás. On Boží Syn, zostáva stále spojený s nami, ľuďmi. List Efezanom nám zase hovorí, že kresťania vo svojej viere smerujú k plnosti človeka, majú dospieť v dokonalého človeka a dokonalý človek, zrelý dospelý človek v najvyššej miere je Kristus. Preto cieľom kresťanskej formácie zostáva plná realizácia našej „ľudskosti“, samozrejme podľa slov a vzoru Božieho Syna, ktorý sa stal človekom.

Slovo Cirkvi

II. Vatikánsky koncil, *Radost a nádej*, 22

... Kristus, nový Adam, tým, že zjavuje tajomstvo Otca a jeho lásky, naplno odhaľuje človeka človeku a ukazuje mu jeho vznešené povolanie. ... On ... je dokonalým človekom, ktorý Adamovmu potomstvu navrátil podobnosť s Bohom ... Tým, že prijal na seba ľudskú prirodzenosť a nezničil ju, bola naša ľudská prirodzenosť pozdvihnutá na vysoký stupeň dôstojnosti.

JÁN PAVOL II., *Vykupiteľ človeka*, (Encyklika, rok 1979)

7. ... Cirkev neprestajne počúva jeho slová, vždy znovu ich číta a s najväčšou nábožnou úctou si obnovuje každú podrobnosť jeho života. Tieto slová však počúvajú nielen kresťania. Kristov život hovorí súčasne aj k toľkým ľuďom, ktorí ešte nie sú schopní povedať s Petrom: "Ty si Kristus, Syn živého Boha." On, Syn živého Boha, hovorí k ľuďom aj ako človek. Hovorí sám jeho život, jeho ľudskosť, jeho vernosť pravde, jeho láska, ktorá v sebe zahrňuje všetkých. Hovorí aj jeho smrť na kríži, táto nevyspytateľná hĺbka jeho bolesti a opustenosti. ...

13. ... Kristus Pán ukázal túto cestu zvlášť vtedy, keď - ako učí Koncil - "Syn Boží sa svojím vtelením určitým spôsobom spojil s každým človekom." Cirkev teda vidí svoju základnú úlohu v snahe stále uskutočňovať a obnovovať toto spojenie. Cirkev chce slúžiť tomuto jedinému cieľu: aby každý človek našiel Krista, aby Kristus kráčal s každým človekom po ceste života silou pravdy hýbajúcej človekom a svetom, ktorú obsahuje tajomstvo vtelenia a vykúpenia, a silou lásky, ktorá vyžaruje z tohto tajomstva. V pozadí stále vyhranenejších historických procesov, ktoré v našej dobe prosperujú, ako sa zdá, najmä v prostredí rozličných systémov, svetonázorov a režimov, Ježiš Kristus je istým spôsobom znovu prítomný, i keď sa často zdá neprítomný, i keď je Cirkev mnohorakým spôsobom obmedzovaná vo svojej prítomnosti a činnosti, ktoré patria k jej inštitucionálnej štruktúre. Ježiš Kristus je prítomný mocou tej pravdy a lásky, ktoré v ňom dosiahli jedinečnú a neopakovateľnú plnosť, hoci jeho pozemský život bol krátky a jeho verejná činnosť ešte kratšia.

Ježiš Kristus je hlavnou cestou Cirkvi. On je našou cestou "k Otcovi". A je aj cestou ku každému človekovi. Na tejto ceste, ktorá vedie od Krista k človekovi, na tejto ceste, na ktorej sa Kristus spája s každým človekom, nikto nemôže Cirkev zastaviť. Vyžaduje si to časné i večné dobro človeka. Kvôli Kristovi a vzhľadom na tajomstvo, v ktorom spočíva sám život Cirkvi, Cirkev nemôže nebyť citlivá voči všetkému, čo prispieva k skutočnému dobru človeka, ani nemôže byť ľahostajná voči všetkému, čo toto dobro ohrozuje.

Naša situácia

- Ako sa mi darí spájať to ľudské a to Božie v mojom kresťanskom živote?
- Som verný pravde, láske, viem prijímať pokojne a trpezlivo situácie života?
- Čo robím pre ľudí okolo mňa, aby našli Krista?
- Kráčam ku Kristovi? Kráčam aj k človekovi?
- Nie som príliš duchovný a málo ľudský? Nie som príliš ľudský a nepredkladám ľudské veci bez pohľadu na Krista?
- Aké ľudské črty chýbajú kresťanom a ako ich predložiť?

Toto sme spoznali a hlbšie si uvedomili

.....

Toto by sme mohli zmeniť v našej životnej praxi

.....